

hed ved sin Fødsel og bestandig fandt den bestyrket ved den voksende Mangel paa Fællesskabsfølelse, der ytrede sig i Forholdet til hans Omgivelser, havde han oftere fortrudt sin Aabenhed overfor Neergaard hin Nat, — og uden at svare skyndte han sig nu at skifte Emne.

»Baronessen befinder sig kun her paa Gennemrejse, kan jeg forstaa.«

»Ja, — ak ja. Jeg kom hertil i Aftes og rejser allerede bort i Morgen. Jeg er paa Vej ned til min Søster, Hofjægermesterinde Prangen. Hun har jo — hvad De maaske véd — for sit Helbreds Skyld levet det sidste Aar i Syden. Jeg har nu ikke set hende i halvandet Aar, og vi tre Søsken har nu altid saa daarligt kunnet undvære hverandre. Det var i mange Aar min eneste Sorg, at jeg maatte leve saa langt borte fra mit elskede Fædreland. Med Alexander var det jo ligesaadan. Ogsaa han hang ved Barn-domshjemmet med hele sit rige og varme Hjærte. Hr. Sidenius har rimeligvis hørt, at Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales i sin Tid interesserede sig for min Broder, og at der i den Anledning var Tale om en Ansættelse ved vor Legation i London. Der havde jo sikkert under en saa naadig Protektion kunnet aabne sig en glimrende Karrière for ham. Men trods det meget, der kunde friste en Mand som Alexander ved et saadant Tilbud, bestemte han sig til at afslaa det.